Entitățile misterioase din „țara de dincolo de negură“

Ținând cont de atât de numeroasele evenimente care au implicat și încă aduc în prim-plan vedenii tenebroase și întâmplări stranii cu locuri bântuite de entități misterioase, venite dintr-o altă dimensiune, România poate fi cu siguranță considerată *Țara de dincolo de negură*, chiar și titlul romanului lui Mihail Sadoveanu fiind inspirat de cele 1 000 de stafii ale unor soldați din Primul Război Mondial care tulbură liniștea celor care trec printr-o zonă anume din inima Moldovei… Vârcolacul de la Poeni, un sat bântuit de lupi cu puteri paranormale, stafia frumoasei franțuzoaice și comorile din „conacul cu ochiul oval“ de la Urlați, loc al unor orgii de proporții, locuri blestemate în care se întorc spiritele celor care au murit neîmpărtășiți sau din cauze bizare, misterul preotului care „deschide cartea“, exorciștii de la Tanacu și alte fenomene inexplicabile se înscriu în aceeași categorie…

Dealul Lunganilor din județul Iași ascunde o poveste în care eroismul și spiritul de sacrificiu se amestecă tulburător cu o serie de fenomene paranormale, întrucât locul este bântuit de stafiile ostașilor morți din Primul Război Mondial. În inima Moldovei, în satul Sârca din comuna Lungani, se petrece un fenomen ciudat, în jurul căruia s-au născut povești cu stafii ale morților din Primul Război Mondial. Nu de puține ori, aici s-a întâmplat ca, la ceas de seară, cei care se îndreptau spre așezarea altminteri nespectaculoasă să fie însoțiți de apariții stranii, asemenea unor fantome, până în satul Goești. De-a lungul timpului, mărturiile a

zeci de drumeți care spun că au văzut, o dată cu căderea nopții, siluete translucide, albe și tăcute, care pluteau alături de ei, întotdeauna pe partea dreapta a drumului, au confirmat existența acestui fenomen misterios, care se manifestă mai ales dacă „drumețul este un om bun cu inima curată", deoarece se spune că stafiile pripășite în aceste locuri îi pândesc în special „pe cei cu suflet bun". Stau mărturie întâmplările terifiante prin care au trecut în acest loc blestemat martori precum Petruța Muscalu, Maria Chiper și Elena Surugiu, care au îndurat spaime cumplite de-a lungul unui drum de circa trei kilometri, la vreme de noapte, rămânând marcați pentru totdeauna.

Povestea de groază care-i înspăimântă și acum pe oamenii din satele Goești și Brăești începe acum un secol și mai bine. Aici, în acest loc pe care Mihail Sadoveanu îl numea chiar Țara de dincolo de negură, s-au dus lupte groaznice în timpul Primului Război Mondial. Atunci, în această zonă se spune că mii de soldați au fost răpuși de gloanțe, obuze, șrapnele sau de tifos. Nu unul sau doi, ci un întreg batalion. Dealul Lunganilor, punctul cel mai înalt care străjuiește cele două localități, avea să devină o uriașă groapă comună pentru numeroșii soldați răpuși aici. Așa a luat naștere povestea care gravitează în jurul acestui epicentru al aparițiilor stranii. De atunci bătrânii spun că soldații, care acum sunt „prinși între lumi", mărșăluiesc fără țintă sub formă de stafii, undeva între lumea noastră și lumea cealaltă. Se pare că războiul lor nu se terminase. Sufletele care nu și-au găsit liniștea dăinuiau încă în această lume, „în căutarea odihnei veșnice". Timp de cinci decenii, călătorii întârziați, mergând pe drumul Goeștiului, au trecut prin clipe de coșmar. De nicăieri, siluetele fantomatice ale soldaților morți apăreau pe marginea dreaptă a drumului. Fără să interacționeze cu cei vii, militarii defilau. Spre Dealul Lunganilor, „devenit o necropolă stranie, un loc fără de Dumnezeu".

Povestea soldaților-fantomă părea să se fi încheiat în anii '60 când, speriați de aparițiile din Dealul Lunganilor, oamenii au ridicat o biserică. Cu timpul, osemintele soldaților morți au fost reînhumate, creștinește, în

cimitirul construit chiar pe deal. Iar preoții au făcut mai multe slujbe de sfințire. De atunci se spune că o vreme aparițiile misterioase nu i-au mai chinuit pe oameni.

Apoi însă aparițiile s-au reluat și continuă și în ziua de azi. Bătrânii din satele Goești și Brăești cunosc povești și legende cu stafii și lucruri necurate care-ți fac părul măciucă. Grozăviile care au trecut dincolo de coamele pustiite ale dealurilor din comunele învecinate Lungani și Brăești au supraviețuit trecerii timpului datorită bătrânilor care, prin mărturiile lor, le-au împărtășit și generațiilor mai tinere. Unii dintre fiii și fiicele satului și le-au însușit, alții au refuzat să creadă în existența Necuratului chiar acolo, în satul lor. Miron Știreangă, un venerabil octogenar la momentul întâlnirii cu presa, era venit de pe meleaguri bucovinene în comuna Lungani cu mai bine de o jumătate de secol în urmă. Bătrânul se mândrea cu faptul că a pus umărul la formarea iazului, acum secat, de care sunt legate o parte dintre povestirile cu fantome. De aparițiile necurate i-a povestit, după cum mărturisește, socrul său. Pe el nu l-au necăjit, fiindcă „poartă mai mereu o iconiță", care l-a protejat de rele și în timpul armatei.

„Eu nu am văzut nicio fantomă, dar, chiar aici, în locul unde ne-am oprit, pe marginea podețului, îmi povestea socrul meu că apărea într-un timp un băiat, îmbrăcat în costum tradițional, care cânta la fluier. Asta se întâmpla cu ani în urmă, cam pe la miezul nopții. Am mai auzit povești cu apariția unor berbeci, tot la miez de noapte, la iezătură", spune bătrânul. Însă, după cum mărturisea cu tărie, el nu a crezut și nici nu o să creadă în aparițiile necurate. „Ani buni am făcut naveta și am mers noaptea pe drumul ăsta, dar nu am pățit nimic. Cred că celor care le este frică de așa ceva și au sufletul slab le apar în față", mai spune bărbatul.

Unul dintre locurile preferate de stafii este drumul care duce din satul Lungani, păzit de dealuri pustii despre care se spune că au servit drept mormânt soldaților din teribila conflagrație mondială, spre satul Goești și care șerpuiește iazul secat. Entități de culoarea laptelui, cu formă umană, povestesc bătrâni, îi însoțeau pe trecătorii întârziați. Generațiile mai

tinere au găsit însă ac de cojocul lor: pur și simplu nu vor să creadă în existența acestora: „Eu nu mă tem de ele, dar, să vă spun sincer, nici nu merg noaptea pe-aici“, spunea Maria Vieru, o localnică.

În Goești, Trandafira Amăriuței, ajunsă la venerabila vârstă de 93 de ani, încă mai purta în minte, prin 2011, lucrurile necurate petrecute cu ani în urmă. Mărunțică, bătrâna stătea întinsă pe un pat, cu o cărțulie în mână. Cuvintele scrise acolo treceau prin lentilele mari ale ochelarilor și o țineau prizonieră în universul lor. „Sunt cărți sfinte, de rugăciuni“, spunea Gheorghe Amăriuței (62 de ani), unul dintre băieții femeii. Vocea puternică a bărbatului o rupea parcă de sub vraja credinței, obligând-o să-și amintească de lucrările Necuratului. „Au fost lucruri de astea la noi, la poarta jităriei (casa jitarului, cel care păzea ogorul, având grijă să nu intre vitele și să strice semănăturile). Acolo, noaptea ieșea un viței care stătea culcat, parcă dormea. Nimeni nu îndrăznea să se apropie de el că oamenii se speriau când îl vedeau. Venea noapte de noapte“, își amintea bătrâna.

Poate cele mai multe mărturii despre lucrarea Necuratului în comuna Lungani sunt despre lumina misterioasă din dreptul cimitirului vechi din satul Goești. „Veneam de la o nuntă, din satul vecin Brăești, când am văzut-o de la distanță, prin dreptul locului unde sunt îngropați vreo doi spânzurați și niște otrăviți cu zoală (leșie). Era o lumină care mergea așa, dintr-o parte în alta, dar, când te apropiai, dispărea. Mă gândeam că e lucru necurat că acolo unde e un spânzurat apare și Diavolul“, povestea terifiat Gheorghe Amăriuței.

Cum treci de vârful dealului, pe lângă cimitir, și cobori în vale, ajungi în satul Brăești, iar la primele case găsești alte mărturii despre lumina din cimitir. „Se spune că e lucru rău. Merge când la deal, când la vale. Și acum mai apare acolo, pe deal, dar cine o mai urmărește?“, spunea și Jănica Ignat, localnică din satul Brăești. Vecini de-ai femeii se gândeau că, de fapt, lumina misterioasă ar avea o explicație cât se poate de pământeană: „Ce lumină? Aia trebuie să fie vreun moșneag care se plimbă de colo-colo, cu un felinar în mână“, afirma destul de sceptic un bătrân.

Mai la oraș însă locurile blestemate din oraș îi înspăimântă și mai abitir pe ieșeni. Gangul din apropiere de Casa Armatei și casa bântuită din Copou sunt doar câteva dintre locurile care au stârnit imaginația ieșenilor. Despre gangul de pe Bulevardul Carol I se spune că orice elev sau student l-ar traversa va rămâne repetent sau va pica la examene. Nici locuința unor bătrâni din Dealul Copoului n-a fost ocolită de poveștile cu fantome. În urmă cu câțiva ani imobilul a constituit o atracție pentru cei care doreau să surprindă cu aparatul foto silueta unui strigoi. Povești care mai de care mai înfiorătoare au fost legate și de statuia Uriașei din cimitirul Eternitate. Una dintre versiuni vorbește despre o fată uriașă care a fost împușcată de propriul tată pentru că ajunsese… să mănânce copii.

Preotul Mihai Mărgineanu, de la Parohia „Toma Cozma" din Iași, spunea că visele, viziunile și năzucirile pot apărea frecvent în viața oamenilor, dar că ele trebuie privite cu prudență, întrucât pot fi semne venite de la Dumnezeu, dar și de la Diavol. „Nu este atât de importantă o astfel de manifestare, pe cât e gradul nostru de sensibilitate în fața acesteia. N-ar trebui să ne înspăimânte. Omul care știe că Dumnezeu îl iubește nu are de ce să se teamă. Astfel de viziuni exprimă poate și reminiscențe ale unor credințe de tip precreștin. Dar pentru un creștin adevărat cel mai important lucru este relația cu Dumnezeu", a explicat preotul Mihai Mărgineanu. Părintele spunea că, în urmă cu aproape un deceniu, a avut prilejul să cunoască câteva persoane care trăiseră o experiență extrasenzorială. „Acele persoane veneau dinspre localitatea Dumești spre Iași. Mi-au povestit că, la un moment dat, au văzut pe drum o cruce strălucitoare, din lemn. Au venit și mi-au mărturisit viziunea, apoi am descoperit că pe acolo trecuse linia frontului. Ulterior, în acel loc, un grup de creștini a ridicat o cruce-monument", povestește preotul ieșean. Potrivit acestuia, aparițiile pe care unii oameni le numesc „lucruri necurate" pot fi interpretate și ca „mijloace de comunicare dintre cei trecuți în neființă cu lumea celor vii".

Există multe credințe și practici care pretind că permit comunicarea cu cei morți, dar din punct de vedere științific ele nu au fost demonstrate.

Majoritatea explicațiilor țin de psihologie, (auto)sugestie sau tradiții culturale ori practici religioase. Ideea de comunicare între cei trecuți în neființă și lumea celor vii apare în multe religii, tradiții spirituale și credințe populare. Nu există dovezi științifice solide că această comunicare este reală, dar de-a lungul istoriei oamenii au descris diverse mijloace sau practici prin care ar putea avea loc.

Mulți oameni spun că își văd rudele decedate în vise și că aceste „năluciri" apar în momentele-cheie ale existenței, când se cer trecute anumite „praguri". Se crede că sufletele pot transmite mesaje în timpul somnului, visele putând astfel avea rol de consolare pentru întâmplări nefericite sau, după caz, de avertizare asupra unor pericole iminente. În psihologie însă visele sunt interpretate mai ales ca „procese ale minții care gestionează dorul, emoțiile și amintirile".

„În casa în care a stat mortul, într-un colț ferit, se lasă pe parcursul celor 40 de zile, pe o batistă, un pahar cu apă, în care apa se schimbă, împrospătându-se în fiecare dimineață. Se mai pune pe batistă și câte o bomboană sau altceva de acest gen, pentru ca sufletul să se îndulcească atunci când vine seara acasă", spunea Carolina Mărgineanu. La sfârșitul perioadei, paharul acesta se dă cuiva de pomană împreună cu un prosop. Se crede că, așa cum povestea Glicheria Costescu, din satul Costești, comuna Aninoasa, în tot acest răstimp, mortul vine acasă când îi e sete și atunci trebuie să găsească apă proaspătă. După spusele Constantinei Cojocaru, sufletul se întoarce în fiecare seară acasă să mănânce și să bea. „Dacă apa o bea seara, turtițele le mănâncă dimineața. La sfârșitul celor 40 de zile, cana și batista respectivă se dau de pomană" (Maria V. Stănculete). Masa care i se pregătește mortului are un caracter mai mult simbolic, căci „masa lui Dumnezeu nu lipsește niciodată, pe nicio parte". Această masă nu este „așa, ca la noi, să muncească cineva s-o pună" (Grigore Măciucă). Tocmai pentru că sufletul se întoarce seara și stă în casa sa, se lasă lumina aprinsă peste noapte, timp de șase săptămâni. Sunt oameni care consideră că trebuie să lase pe parcursul celor 40 de zile totdeauna ușa sau fereastra puțin

deschisă, pentru ca sufletul să poartă intra și să bea apa care i s-a pus și să mănânce din cele ce i s-au pregătit pe batistă. Iată însă cum se referă la acest lucru Carolina Mărgineanu: „Nu-i adevărat (că este nevoie de uși sau de ferestre deschise). Sufletul intră pe orișiunde în casă". „Morții știu tot ce facem noi", adaugă aceeași femeie. Cât de corecte, din punct de vedere teologic, sunt aceste afirmații putem vedea dacă le comparăm cu afirmațiile Părintelui Dumitru Stăniloae din manualul de *Teologie dogmatică* în legătură cu faptul că, într-un anumit fel, „sufletele pot fi prezente, în același moment, în mai multe locuri, dacă nu cu ființa, cu privirea. Materia sufletului este de o extraordinară subțirime și, atunci, el poate penetra prin materia obișnuită, nemaiavând nevoie de uși sau de ferestre deschise". Spre deosebire de tradiția acreditată de Biserică, ce susține că numai în primele trei zile de după moarte sufletul ar adăsta în preajma casei în care a viețuit la sfârșitul vieții sale în trup, deci numai până la înmormântare, țăranul extinde această perioadă până la împlinirea celor 40 de zile. Asta, probabil, și în dorul său de a prelungi o comunicare mai apropiată cu cel plecat de lângă el, de a avea posibilitatea să-și manifeste grija față de soarta sufletului aceluia prin gesturi zilnice de atenție și tandrețe. „Vine seara, vine noaptea cu cota ei mai mare de taină, și totul în jur pare să fie prielnic venirii furișate și discrete a sufletului celui care a murit în casa de care-l leagă atâtea făptuiri și amintiri, petrecerea unui timp din viață, purtarea unei bătălii existențiale adesea dure, legături de dragoste veche și atâtea altele care fac farmecul și amarul vieții în această lume" (Costion Nicolescu).

Nu întâmplător, și popularitatea ședințelor de spiritism revine periodic. Un „medium" este o persoană care susține că poate să comunice cu spiritele. Metodele folosite se referă la ședințe speciale (*séance*), în cadrul cărora mesajele sunt transmise verbal, prin scriere automată sau prin decriptarea unor semnale folosind alfabetul Morse sau alte coduri. De pildă, tăblița Ouija este o placă cu litere și cifre folosită pentru a „primi" mesaje de la spirite. Participanții pun mâna pe un indicator care se mișcă spre litere, formând cuvinte. Explicația științifică principală este legată

de efectul ideomotor, care se referă la anumite seturi de mișcări involuntare ale oamenilor. Oarecum similar funcționează „scrierea automată". Persoana ține un creion și lasă mâna să scrie „singură", considerând că mesajele vin – mai mult decât evident! – de la… spirite. Psihologii consideră totuși că textul provine din subconștientul persoanei.

Semnele sau manifestările considerate „paranormale" nu sunt deloc puține și sunt considerate încărcate de o simbolistică aparte. Unii cred că spiritele pot trimite semne precum: mișcarea obiectelor, lumini sau umbre, aparate electrice care se aprind și se sting periodic și necontrolat, sunete inexplicabile etc. Acestea sunt în general asociate cu fenomenul numit „activitate paranormală", care iese din tiparele curente ce pot avea explicații logice, științifice, raționale.

Uneori, nici practicile religioase nu se îndepărtează prea mult de această „lucrare diavolească". În unele religii comunicarea directă cu spiritele nu este acceptată, dar există forme de legătură spirituală, cum ar fi rugăciunea pentru sufletele celor morți, pomenirea dispăruților în cadrul ritualurilor specifice sau chiar vise profetice considerate mesaje divine. De exemplu, în tradiția creștină ortodoxă se fac parastase și pomeniri pentru cei decedați. Există, bine înrădăcinată în subconștientul colectiv, credința că rugăciunile celor vii pot ajuta sufletul celui trecut în neființă. Prin parastas, credincioșii se roagă lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor și odihna sufletului celui decedat. Se crede că rugăciunile Bisericii pot aduce alinare sufletului în viața de după moarte și că, prin urmare, aceasta, deși nedemonstrabilă empiric, există. Parastasul are rolul de a ține vie amintirea persoanei în comunitate și în familie. În tradiția creștină se spune că „a pomeni" pe cineva înseamnă „a-l aduce înaintea lui Dumnezeu prin rugăciune". Prin această slujbă se exprimă credința că Biserica îi cuprinde atât pe cei vii, cât și pe cei adormiți, între care există o legătură spirituală eternă. Astfel, parastasul simbolizează continuitatea comuniunii spirituale dintre sufletele înrudite.

(*https://adevarul.ro, https://ziarullumina.ro, www.crestinortodox.ro, www.romaniatv.net, https://observatornews.ro, https://historia.ro*)

N

Naiadele, spiritele protectoare ale apelor

Naiadele, cunoscute în mitologia greco-romană ca nimfe ale apelor dulci (izvoare, fântâni, râuri), își găsesc corespondentul în folclorul românesc în diverse reprezentări ale spiritelor acvatice feminine, adesea numite Știme ale apelor sau Zâne ale apelor.

Naiadele sunt asociate cu ființe supranaturale, de o frumusețe răpitoare, veșnic tinere, care locuiesc în mediul acvatic. În imaginarul românesc, ele sunt prezente în basmele fantastice. Sunt considerate deținătoarele secretelor apelor tămăduitoare și ale vindecărilor miraculoase. În mitologia clasică, preluată și în unele interpretări locale, naiadele sunt înzestrate cu darul profeției. Deși adesea binefăcătoare, aceste entități pot fi și periculoase, ademenindu-i pe oameni în adâncuri, la fel cum procedează sirenele.

În folclorul românesc, figura naiadei a fost asimilată prin contactul direct cu civilizația greco-romană, în special în zone precum Dobrogea (colonia romană Scythia Minor). Ele apar ca ființe care induc o stare de armonie și senin, spre deosebire de alte creaturi tipic monstruoase.

Locurile preferate de Naiade sunt izvoarele repezi, fântânile izolate sau lacurile liniștite. Deși Ielele sunt mai des asociate cu pădurile sau dansul în aer liber, ele pot fi întâlnite și lângă izvoare.

Nălucile, apariții spectrale cu conotații negative

Nălucile reprezintă o categorie complexă de ființe fantastice, duhuri sau apariții spectrale, de obicei cu o conotație negativă sau înșelătoare, care populează imaginarul popular. Ele sunt asociate cu teritoriile de la granița lumii reale cu cea fantastică (apele, pădurea, noaptea) și au rolul de a induce în eroare, de a speria sau de a-i atrage pe oameni în locuri primejdioase.

Năluca este cel mai adesea percepută ca un duh necurat, o fantomă sau o apariție ireală, care poate lua forme umane, animale sau fantastice. Se crede că acestea sunt suflete rătăcite, morți neîmpăcați sau spirite ale naturii care pot provoca boli sau rătăcirea drumeților. Asemenea fantomelor și strigoilor, sunt spirite ale celor morți care revin pe pământ. Ielele (Vâlvele) sunt și ele ființe feminine supranaturale care pot apărea ca năluci fermecătoare, dar periculoase, dansând în locuri retrase.

Nălucirile sunt adesea asociate cu vârtejurile de vânt (Vântoasele), despre care se spune că sunt personaje demonice sau duhuri necurate care se bat sau se joacă. Deși sunt parte a unor vechi obiceiuri, focurile mari de la marginea satelor, numite uneori Alimori, Hopaize sau Opaiț, aveau rolul de a alunga spiritele rele și nălucile iernii, fiind o formă de purificare prin foc.

Nălucile apar, de regulă, la răscruci de drumuri, în preajma fântânilor, în păduri întunecate sau la marginea apelor, adesea la miezul nopții sau,

mai rar, la amiază. Folclorul românesc menționează că a vedea o nălucă poate atrage boala („apucat de Iele") sau rătăcirea („luatul minților"). Pentru protecție, oamenii apelau la usturoi, busuioc sau semne magice (în special, crucea). Termenul de „nălucă" este adesea folosit în sens larg pentru a descrie orice apariție fantomatică ce înșală simțurile, în special pe cel vizual.

Nălucile sunt adesea descrise ca forme difuze, albe sau umbre care li se arată călătorilor rătăciți. Ele pot fi sufletele celor morți fără lumânare sau care nu și-au găsit odihna. Pot lua forme umane, dar sunt mereu neliniștitoare, având scopul de a produce panică sau de a prevesti o nenorocire. În basmele despre ciobani, nălucile apar noaptea pe lângă stâne, manifestându-se ca zgomote, voci nefirești sau luminițe (focuri). Uneori, nălucile sunt asociate cu vântul puternic care-i induce în eroare pe oamenii rătăciți în pădure.

Necuratul, o versiune a Diavolului

Necuratul, cunoscut în folclorul românesc sub o multitudine de denumiri (Dracul, Diavolul, Aghiuță, Scaraoschi, Michiduță), reprezintă personificarea răului, o figură centrală în demonologia populară, diferită însă de reprezentarea strict teologică. El este perceput ca un spirit malefic, dar uneori naiv, care intervine în viața cotidiană a oamenilor prin ispite, înșelăciuni și pacte provocatoare.

Deși poate lua chip uman (adesea un străin îmbrăcat în haine elegante), Necuratul este reprezentat cu trăsături zoomorfe: copite, coarne, coadă, ochi sticloși și miros de pucioasă.

Noaptea-Strigoaica, stăpâna întunericului

Noaptea-Strigoaica (uneori confundată sau asociată cu Muma-Pădurii sau cu personificarea nopții înseși ca entitate malefică) reprezintă una

dintre cele mai de temut figuri ale demonologiei populare. Ea nu este doar un simplu strigoi, ci și o forță cosmică feminină care guvernează întunericul și pericolele induse de acesta.

Este văzută ca o bătrână urâtă, cu părul lung și despletit, care „conduce" orele nopții. Se crede că ea dă putere strigoilor obișnuiți și spiritelor precum Halele. Are capacitatea de a se preface în animale (pisică neagră, broască, lup) sau în fenomene naturale (vânt rece, negură).

Noaptea-Strigoaica este acuzată că fură laptele vacilor, rodul câmpului sau fertilitatea femeilor. Se crede că îi „pocește" (paralizează sau îmbolnăvește) pe cei care îndrăznesc să iasă din casă după miezul nopții, în special la răscruci de drumuri. În anumite credințe, ea este cea care vine la geamul lăuzelor pentru a fura somnul sau vitalitatea nou-născuților, fiind necesare descântece specifice pentru a o alunga. Puterea ei atinge apogeul în nopțile „tari" de peste an, cum ar fi Noaptea Sfântului Andrei (29 spre 30 noiembrie) și Noaptea Sfântului Gheorghe (22 spre 23 aprilie). În aceste momente, se spune că ea se luptă cu alți strigoi la hotarele satelor folosind melițe sau coase. Pentru a o ține la distanță, țăranii foloseau metode similare cu cele pentru alungarea Halelor sau a strigoilor: ungerea țâțânilor ușilor, a ferestrelor și a pragului cu usturoi sau presărarea de mac în jurul casei (se crede că spiritul trebuie să numere fiecare bob înainte de a intra). Seara, vasele din casă erau puse cu gura în jos, pentru ca spiritele nopții să nu se poată ascunde în ele.

Noaptea-Strigoaica este adesea menționată în descântecele de deochi sau de „speriat", în care este rugată să plece „peste mări, peste țări", acolo unde „cocoșul nu cântă".